

Ještě jednou k povodním...

Patříme také k těm, komu se v červnu prohnala velká voda celým domem. Sama dobře vím, co taková voda dokáže, v roce 1965 po průtrži mračen nad Býškovicemi nám spadl dům. Proto jsem z „naší letošní vody“ nedělala žádnou tragédii. Nikdo nám nezemřel a střecha nad hlavou nám také zůstala. Tvrdit, že dodnes žijeme jako cikáni před léty, by byla jejich urážka. Ale to nechci řešit.

Chci se zmínit o pomoci, o které se stále mluví. Mě tyto články dovedou rozčítit tak, že nevím, jestli mám řvát, nebo roztráskat i to, co nám ještě zbylo. Jediná pomoc, které se nám dostalo, bylo vyčerpání jímky, odvoz vytrhaných podlah, deset tisíc korun od Charity Hranice

a jedno vyčerpání zablácené studny. Neměli jsme jiný zdroj vody, proto jsem asi 10 dnů po povodni volala na obecní úřad, kdy se budou studny, znečištěné bahnem z povodní, čistit. Na to mi bylo sděleno paní Perutkovou, že až na nás dojde řada. Po dotazu, proč se tedy čerpají studny tam, kde mají i vodu z obecního vodovodu, odpověděla, že k nám tedy hasiče

pošle. Na druhý den bělotínští hasiči přijeli, vodu odčerpali, ale hned bylo jasné, že jednou to stačit nebude. Během týdne, kdy hasiči odčerpávali vodu v domech na kopcích, jsem byla hasiče poprosit, aby nám vy-

čerpali studnu ještě alespoň jedenkrát – to už se ale nikdo neobtěžoval. Tři týdny jsme nosili vodu od sousedů, než se dalo kopat a udělat si vlastní přípojku na obecní vodovod. Až si budu moci zaplatit hasiče, tak si studnu nechám vyčerpát vícekrát, ale určitě už ne od hasičů z Bělotína.

Názor čtenáře

A co se týká finanční pomoci od obce? Naše, bohužel smutná, zkušenost je ta, že pomoc je pouze pro některé. Jak jinak si mám vysvětlit, že někomu voda zdaleka nenapáchala tolik škody co nám a finanční pomoc jak od obce, tak od ministerstva pro místní rozvoj už dávno dostali? Na této

vodě vydělali ti, kteří měli v domech mokro i před ní, jen toho dovedli dobře využít. Byla by mi hanba vykládat, kolik jsme dostali od koho peněz a ještě si chodit na úřady pro každou podporu.

Naopak jsem sama poslala mnoho dárcovských sms, protože vím, že na tom byla spousta lidí ještě hůř. Ale bohužel, takový je život a taková je i naše smutná zkušenost z povodní. Dnes už od nikoho nic nečekáme a pomáháme si, jak se dá.

Přece jen bych ale ráda poděkovala touto cestou Charitě Hranice a panu Romanovi Bočanovi, který nám odvezl veškerou suť. Byl totiž jediný, kdo se byl podívat uvnitř domu, a proto nic nechtěl. **Věra Sehnalová**